

Sygn. akt XII Ga 84/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Gdańsku Wydział XII Gospodarczy Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Jolanta Safader - Skwarlińska

Sędziowie: SSO Bożena Kachnowicz- Kokot

SSO Grażyna Tarkowska (spr.)

Protokolant: sekr. sąd. Edyta Treder

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2013 roku, w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z wniosku likwidatora J. B.

z udziałem (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

o wpis zmiany w Krajowym Rejestrze Sądowym

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku z dnia 21 listopada

2012 roku, sygnatura akt GD VIII Ns Rej. KRS 6571/12/586

postanawia:

I. oddalić apelację,

II. oddalić wniosek uczestnika o zasądzenie od wnioskodawcy na jego rzecz kosztów

postępowania.

Sygn. akt XII Ga 84/13

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 8 lutego 2012 r. wnioskodawca – J. B., działając jako likwidator (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji z siedzibą w S. wystąpił o wpis do Krajowego Rejestru Sądowego rozwiązania spółki, powołując się na wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie V Wydział Gospodarczy z dnia 21 grudnia 2011 r. wydany w sprawie o sygn. akt V GC 24/07, na mocy którego rozwiązano przedmiotową spółkę. Jednocześnie J. B. wniósł o dokonanie wpisu jego osoby jako likwidatora (...)Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji.

Postanowieniem z dnia 21 listopada 2012 r., sygn. akt GD VIII Ns Rej. KRS 6571/12/586 Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w punkcie I odmówił wpisu do rejestru, w punkcie II oddalił wniosek wnioskodawcy J. B. o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, zaś w punkcie III oddalił wniosek uczestnika (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na podstawie następującego stanu faktycznego.

M. K. (dawniej M. F.) był wspólnikiem (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., posiadając 1 163 udziały w kapitale zakładowym spółki o łącznej wysokości 581 500 zł.

Wyrokiem z dnia 16 marca 2009 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy wydanym w sprawie o sygn. V GC 24/07, zainicjowanej pozwem złożonym przez M. K., rozwiązał (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w S. oraz wyznaczył jako likwidatora spółki J. B.. Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 21 grudnia 2011 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I ACa 650/09, na skutek apelacji pozwanej spółki i interwenientki ubocznej B. F., oddalił apelację.

Postanowieniem z dnia 16 grudnia 2009 r. wydanym przez Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie o sygn. akt IX GC 455/09, toczącej się z powództwa B. F., D. F. i J. Z. przeciwko M. K. o wyłączenie wspólnika, udzielono zabezpieczenia powództwa przez zawieszenie M. K. w wykonywaniu praw udziałowych w spółce na czas trwania postępowania o wyłączenie wspólnika.

Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników uchwałą nr 2 z dnia 20 stycznia 2010 r. dokonało przymusowego umorzenia wszystkich udziałów w kapitale zakładowym spółki wspólnika M. K. za wynagrodzeniem w kwocie 2 000 000 zł. Na podstawie tej uchwały M. K. został skreślony z listy wspólników, a następnie wykreślony z Krajowego Rejestru Sądowego prowadzonego dla spółki, na podstawie postanowienia z dnia 21 stycznia 2010 r. wydanego w sprawie o sygn. akt VIII KRS Ns 0708/10/916. Powyższa uchwała została zaskarżona przez M. K. do Sądu Okręgowego w Gdańsku. Wyrokiem z dnia 24 lutego 2011 r. wydanym w sprawie o sygn. akt IX GC 158/10 Sąd Okręgowy w Gdańsku stwierdził nieważność uchwały nr 2 podjętej na Nadzwyczajnym Zgromadzeniu Wspólników (...) Spółki z o.o. w G. w dniu 20 stycznia 2010 r., zaś w pozostałym zakresie powództwo oddalił. Na skutek apelacji pozwanej spółki Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 29 września 2011 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I ACa 730/11 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż uchylił rozstrzygnięcie o stwierdzeniu nieważności uchwały nr 2 z dnia 20 stycznia 2010 r.

Na mocy jednomyślnej uchwały wspólników podjętej w dniu 22 grudnia 2011 r. podczas Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) Sp. z o.o. w S. dokonano zmiany osoby likwidatora z J. B. na D. F..

Z kolei w dniu 23 grudnia 2011 r. jednomyślną uchwałą wspólników postanowiono o dalszym istnieniu spółki, odwołano likwidatora D. F. oraz powołano ją na stanowisko prezesa zarządu (...) Sp. z o.o. Uchwała ta nie została zaskarżona.

W rozważaniach Sąd Rejonowy wskazał, że istotnym dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy było, czy skutecznie została podjęta jednomyślna uchwała wszystkich wspólników z dnia 23 grudnia 2011 r. o dalszym istnieniu spółki zapobiegająca rozwiązaniu spółki, tzn. czy nie wystąpiły w stosunku do tej uchwały negatywne przesłanki określone w art. 273 k.s.h.

Bezspornym jest, iż M. K. będący osobą, która zainicjowała postępowanie przed Sądem Okręgowym w Olsztynie w przedmiocie rozwiązania (...) Spółki z o.o., posiadał w dacie wniesienia powództwa status wspólnika przedmiotowej spółki. Jednocześnie nie był członkiem organu spółki. W niniejszej sprawie rozwiązanie spółki nie nastąpiło z przyczyn i w trybie określonym w art. 21 k.s.h. Tym samym ocena skuteczności uchwały wspólników podjętej dnia 23 grudnia 2011 r. na Nadzwyczajnym Zgromadzeniu Wspólników ograniczać winna się do oceny, czy uchwała ta została podjęta jednomyślnie przez wszystkich wspólników.

W ocenie Sądu Rejonowego, podjęta w oparciu o art. 273 k.s.h. uchwała wspólników z dnia 23 grudnia 2011 r. o dalszym istnieniu spółki zapobiegła jej rozwiązaniu, powodując w konsekwencji, iż wniosek o dokonanie wpisu do rejestru informacji o otwarciu likwidacji i powołaniu likwidatora w osobie J. B. jest niezasadny.

Na mocy uchwały wspólników nr 2 podjętej na Nadzwyczajnym Zgromadzeniu Wspólników dnia 20 stycznia 2010 r. dokonano przymusowego umorzenia wszystkich udziałów wspólnika M. K. w kapitale zakładowym spółki. Jednocześnie uchwała ta, zaskarżona przez M. K., nie została skutecznie wzruszona, albowiem na mocy prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 września 2011 r. wydanego w sprawie o sygn. akt I A Ca 730/11 doszło do zmiany wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 24 lutego 2011 r. (sygn. akt IX GC 158/10) w ten sposób, iż uchylone zostało rozstrzygnięcie o stwierdzeniu nieważności uchwały nr 2 z dnia 20 stycznia 2010 r. W konsekwencji uznać należy, iż w dniu podjęcia uchwały o dalszym istnieniu spółki M. K. nie był wspólnikiem spółki, a zatem nie był uprawniony tak do uczestnictwa w Nadzwyczajnym Walnym Zgromadzeniu wspólników spółki, jak i do głosowania w przedmiocie dalszego istnienia spółki.

Sąd Rejonowy wskazał, że w sytuacji, w której jednomyślna uchwała wszystkich wspólników o dalszym istnieniu spółki zapadła - jak ma to miejsce w niniejszej sprawie - wprawdzie po wydaniu prawomocnego wyroku o rozwiązaniu spółki (co miało miejsce w postępowaniu przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku, sygn. akt I A Ca 650/09), ale przed złożeniem wniosku o wykreślenie spółki z rejestru, podlega ona uwzględnieniu przez sąd rejestrowy w ramach zasady aktualności. Zasada ta wynika wprost z art. 316 § 1 k.p.c., zgodnie z którym sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy.

Odnosząc się do zarzutów odnośnie nieważności uchwały z dnia 20 stycznia 2010 r. o przymusowym umorzeniu udziałów M. K. w (...) Sp. z o.o. na mocy art. 58 § 2 k.c., Sąd Rejonowy wskazał, że wyłączny tryb dla jej zaskarżenia statuuje art. 252 k.s.h., stanowiąc, iż osobom lub organom spółki, wymienionym w art. 250, przysługuje prawo do wytoczenia przeciwko spółce powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały wspólników sprzecznej z ustawą. Przepisu art. 189 Kodeksu postępowania cywilnego nie stosuje się. Sąd Rejonowy wskazał, że Kodeks spółek handlowych w art. 252 § 1 oraz w art. 425 § 1 statuuje bowiem samodzielną podstawę materialnoprawną stwierdzenia nieważności uchwał organów właścicielskich spółek kapitałowych w przypadku ich sprzeczności z ustawą.

Tym samym, nie ma podstaw do twierdzenia, że w przepisach k.s.h. brak jest regulacji prawej określającej materialnoprawne skutki sprzeczności uchwały z ustawą, która uzasadniałaby stosowanie w tej materii przepisów k.c. na podstawie normy odsyłającej zawartej w art. 2 k.s.h. Uchwała wspólników, nawet dotknięta wadami, które potencjalnie mogą i nawet powinny prowadzić do stwierdzenia jej nieważności, pozostaje w obrocie, a jej skutki prawne muszą być akceptowane dopóki nie ma prawomocnego wyroku wydanego na skutek powództwa wytoczonego na podstawie przepisów art. 252 k.s.h.

Sąd Rejonowy wskazał, iż stosownie do treści art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 168, poz. 1186 ze zm.) sąd rejestrowy bada jedynie, czy dołączone do wniosku dokumenty są zgodne pod względem formy i treści z przepisami. Sąd rejestrowy nie jest zatem uprawniony do badania ważności uchwały, która doprowadziła do przymusowego umorzenia udziałów jednego ze wspólników, a następnie umożliwiła podjęcie jednomyślnej uchwały o dalszym istnieniu spółki, tym bardziej, iż ustawodawca przewidział odrębny tryb dla stwierdzenia nieważności takowej uchwały w postępowaniu procesowym. Prowadzone zaś postępowanie w przedmiocie stwierdzenia nieważności uchwały z dnia 20 stycznia 2010 r. zostało prawomocnie zakończone, nie skutkując wyeliminowaniem tejże uchwały z obrotu. Tym samym brak jest podstaw do przyjęcia, iż uchwała o dalszym istnieniu spółki, podjęta w dniu 23 grudnia 2012 r. bez udziału M. K. zapadła bez wymaganej przez dyspozycję art. 273 k.s.h. jednomyślności.

Nadto Sąd Rejonowy wskazał, iż uchwała z dnia 23 grudnia 2011 r. podjęta w przedmiocie dalszego istnienia (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. nie została zaskarżona, a zatem brak podstaw do kwestionowania jej ważności i skuteczności. W pełni bowiem znajdują w stosunku do niej odniesienie rozważania w przedmiocie ważności uchwały o przymusowym umorzeniu udziałów z dnia 20 stycznia 2010 r.

Reasumując, Sąd Rejonowy uznał, iż wspólnicy (...) Sp. z o.o. podjęli skuteczną, jednomyślną uchwałę o dalszym istnieniu spółki. Jednocześnie skutecznie powołano nowy zarząd spółki, odwołując uprzednio wybranego likwidatora. Wobec powyższego, wniosek złożony przez J. B., jako osobę nieuprawnioną, podlegał oddaleniu. Zgodnie bowiem z

art. 694³ § 1 k.p.c. wniosek o wpis do Krajowego Rejestru Sądowego składa podmiot podlegający wpisowi do tego rejestru, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej. Niniejsza sprawa toczy się w przedmiocie wpisu informacji o rozwiązaniu spółki i powołaniu likwidatora.

Skoro jednak doszło do skutecznego podjęcia uchwały o dalszym istnieniu spółki, a następnie odwołano likwidatora i powołano zarząd spółki, to jedynie jego członkowie byli uprawnieni do złożenia wniosku o wpis do Krajowego Rejestru Sądowego w imieniu spółki, bowiem likwidator utracił swoje umocowanie do działania w imieniu spółki.

Jednocześnie Sąd Rejonowy nie uwzględnił wniosku uczestnika o przeprowadzenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy o sygn. akt IX GC 158/10 Sądu Okręgowego w Gdańsku, jak również wniosku złożonego przez wnioskodawcę o przeprowadzenie dowodu z akt sprawy Sądu Apelacyjnego w Gdańsku o sygn. akt I ACa 730/11. W ocenie Sądu Rejonowego, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był w pełni wystarczający dla wydania orzeczenia w przedmiocie złożonego wniosku. Rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie sprowadzało się bowiem do oceny prawnej zdarzeń mających miejsce w przeszłości, w związku z czym zawnioskowane dowody należało uznać za zbędne. W świetle dokonanych ustaleń Sąd Rejonowy nie znalazł również podstaw do uwzględnienia wniosku uczestnika o zawieszenie niniejszego postępowania do czasu zakończenia postępowania toczącego się przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. akt IV CSK 228/12 na skutek skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 21 grudnia 2011 r. (sygn. akt I ACa 650/09).

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł, stosownie do treści art. 520 § 1 k.p.c., oddalając wnioski stron postępowania o zasądzenie na ich rzecz kosztów postępowania od strony przeciwnej. Sąd Rejonowy nie znalazł bowiem podstaw od odstąpienia od zasady ponoszenia kosztów w postępowaniu nieprocesowym wyrażonej w wyżej powołanym przepisie, zgodnie z którą każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. Zważyć bowiem należy, iż J. B., działając na mocy orzeczenia sądu jako likwidator spółki, podjął działania w imieniu spółki, wnioskując o zmianę wpisu w KRS. W imieniu spółki działał również zarząd powołany na mocy uchwały wspólników, reprezentując jej interesy w niniejszym postępowaniu.

Od powyższego postanowienia apelację wywiódł wnioskodawca J. B., zaskarżając je w całości i zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 252 k.s.h. oraz art. 58 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 2 k.s.h. poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a w konsekwencji uznanie, iż uchwała Zgromadzenia Wspólników z dnia 20 stycznia 2010 r. o przymusowym umorzeniu udziałów M. K. oraz uchwała z 23 grudnia 2011 r. o dalszym istnieniu spółki pozostają w obrocie, a ich skutki prawne muszą być akceptowane dopóki nie ma prawomocnego wyroku wydanego na skutek powództwa wytoczonego na podstawie art. 252 k.s.h.;
2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 5 k.c. poprzez niezastosowanie, a w konsekwencji objęcie ochroną prawa podmiotowego wspólników wynikającego z art. 273 k.s.h., pomimo instrumentalnego wykorzystywania instytucji zabezpieczenia sądowego i oczywistego pokrzywdzenia wspólnika M. K.;
3. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 217 k.p.c. poprzez oddalenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy I ACa 730/11 Sądu Apelacyjnego w Gdańsku.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości, poprzez wpis w Rejestrze Przedsiębiorców KRS adnotacji o rozwiązaniu spółki (...) sp. z o.o. i wpis J. B. na stanowisko likwidatora, zgodnie z wnioskiem z dnia 08.02.2012 r. (data wpływu 02.03.2012 r.) oraz o zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kosztów niniejszego postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych za obie instancje. Ewentualnie wniósł zaś o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji wskazano, iż Sąd Rejonowy, w świetle zgłoszonych w trybie art. 252 § 4 k.s.h. zarzutów, winien zbadać – bez względu na brak formalnego zaskarżenia uchwał w trybie art. 252 k.s.h. – czy uchwały o przymusowym

umorzeniu udziałów M. K. oraz o dalszym istnieniu spółki pozostają ważne. Od tej oceny powinien uzależnić decyzję o wpisie, bądź odmowie wpisu likwidatora.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik uczestnika Spółki (...) wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje.

Apelacja wnioskodawcy jest niezasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy, uznając, że z prawidłowo i niewadliwie ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy wyciągnął prawidłowe wnioski prawne.

W ocenie Sądu Okręgowego zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 252 k.s.h. oraz art. 58 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 2 k.s.h. poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, był niezasadny.

Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał, że właściwy tryb do zaskarżenia uchwał wspólników w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością został unormowany w art. 249 – 254 k.s.h. W niniejszej sprawie wnioskodawca kwestionował ważność uchwały wspólników z dnia 20 stycznia 2010 r. umarzającej wszystkie udziały M. K. w Spółce, podnosząc, że została ona podjęta w celu obejścia prawa, a zatem jest nieważna. Nadto skarżący kwestionował ważność uchwały wspólników z dnia 23 grudnia 2011 r. o dalszym istnieniu spółki, jako sprzecznej z art. 273 k.s.h. wobec braku zgody wszystkich wspólników oraz powziętej w sposób sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa i zasadami współzycia społecznego, a zatem w sposób niezgodny z art. 5 k.c. oraz art. 58 § 2 k.c.

Odnosząc się do zarzutu nieważności uchwały wspólników z dnia 20 stycznia 2010 r. umarzającej wszystkie udziały wspólnika M. K. wskazać należy, że było to już przedmiotem oceny Sądu Okręgowego w sprawie o sygn. akt IX GC 158/10, a następnie Sądu Apelacyjnego w sprawie I ACa 730/11. Ostatecznie, prawomocnym wyrokiem z dnia 29 września 2011 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, iż uchylił rozstrzygnięcie o stwierdzeniu nieważności uchwały nr 2 z dnia 20 stycznia 2010 r. (odpis wyroku karta 52-66 akt). Tym samym uchwała z dnia 20 stycznia 2010 r. pozostaje w obrocie jako ważna. Sąd Apelacyjny w sprawie I ACa 730/11 dokonał również oceny tejże uchwały w kontekście brzmienia art. 58 § 2 k.c., wskazując, że nie ma podstaw by uznać, że przedmiotowa uchwała została podjęta w celu obejścia prawa, a to art. 266 k.s.h.

Słusznie zatem Sąd Rejonowy wskazał, że w niniejszym postępowaniu nie ma podstaw do badania ważności uchwały, która doprowadziła do przymusowego umorzenia udziałów jednego ze wspólników, to jest M. K.. Zgodnie bowiem z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 168, poz. 1186 ze zm.) sąd rejestrowy bada jedynie, czy dołączone do wniosku dokumenty są zgodne pod względem formy i treści z przepisami. Natomiast dla stwierdzenia nieważności uchwały przewidziano odrębny tryb w postępowaniu procesowym. Słusznie wskazał Sąd Rejonowy, że prowadzone postępowanie w przedmiocie stwierdzenia nieważności uchwały z dnia 20 stycznia 2010 r. zostało prawomocnie zakończone, nie skutkując wyeliminowaniem tejże uchwały z obrotu.

Mając na uwadze fakt, że uchwała z dnia 20 stycznia 2010 r. nie została skutecznie zakwestionowana, a tym samym jest ważna i obowiązuje w obrocie prawnym, to niezasadny był zarzut skarżącego, jakoby uchwała z dnia 23 grudnia 2011 r. naruszyła art. 273 k.s.h. M. K. w chwili podjęcia uchwały o dalszym istnieniu spółki nie był wspólnikiem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., a zatem niezasadny jest zarzut braku wymaganej przez art. 273 k.s.h. jednomyślności.

Sąd Okręgowy uznał również za niezasadny zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie. Formułując zarzut sprzeczności uchwały z dnia 23 grudnia 2011 r. ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa i zasadami współzycia społecznego, skarżący wskazał, że uchwała ta miała na celu wyłącznie niedopuszczenie do likwidacji spółki w drodze procesu likwidacyjnego nakazanego przez Sąd Apelacyjny

w Białymstoku, czyli do realizacji słuszych roszczeń M. K.. W ocenie skarżącego, instrumentalne wykorzystanie zabezpieczenia sądowego ażeby zmienić siedzibę spółki, usunąć współnika ze spółki oraz zniweczyć jego słuszne i prawomocnie zasądzone roszczenie o rozwiązanie spółki, podejmując bez jego udziału uchwałę zapobiegającą rozwiązaniu, stanowi sprzeczne ze społeczno - gospodarczym przeznaczeniem, wykorzystanie prawa do zapobieżenia rozwiązaniu spółki.

Sąd Okręgowy nie podziela takiego rozumowania skarżącego. W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na fakt, że uchwała z dnia 23 grudnia 2011 r. podjęta w przedmiocie dalszego istnienia (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. nie została zaskarżona, a zatem brak jest podstaw do kwestionowania jej ważności i skuteczności. Nadto wskazać należy, że ustawodawca w art. 273 k.s.h. przewidział możliwość podjęcia przez wszystkich współników jednomyślnej uchwały o dalszym istnieniu spółki, mimo że sąd orzekł prawomocnym wyrokiem o jej rozwiązaniu. Uchwała taka może zostać podjęta aż do dnia złożenia wniosku o wykreślenie spółki z rejestru. Naturalnym więc skutkiem podjęcia uchwały o dalszym istnieniu spółki jest zniweczenie skutków opisanego wyżej wyroku Sądu o jej rozwiązaniu. Działanie współników na podstawie art. 273 k.s.h. nie może zatem zostać uznane za naruszenie prawa podmiotowego ze względu na to, że niweczy skutki wyroku rozwiązującego spółkę, bowiem zostało podjęte zgodnie z prawem.

Pozostałe argumenty skarżącego popierające tezę, jakoby podjęcie przez współników (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. uchwały z dnia 23 grudnia 2011 r. o dalszym istnieniu spółki stanowiło użycie tego prawa sprzeczne z jego społeczno-gospodarczym przeznaczeniem oraz z zasadami współzycia społecznego, sprowadzają się do kwestionowania ważności uchwały z dnia 20 stycznia 2013 r. o przymusowym umorzeniu udziałów M. K.. Jak już wyżej wskazano, ta kwestia została rozstrzygnięta przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 29 września 2011 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I ACa 730/11 i nie podlega badaniu w niniejszym postępowaniu. Na marginesie można jedynie wskazać, że Sąd Okręgowy w niniejszym składzie podziela wyrażony w uzasadnieniu Sądu Apelacyjnego w sprawie I ACa 730/11 pogląd, że wybór drogi pozbawienia współnika praw udziałowych należy do pozostałych współników, a sam fakt, iż skutki uchwały o umorzeniu udziałów i wyroku wydanego w trybie art. 266 § 1 k.s.h. są zbliżone, nie świadczy o tym, że podjęcie uchwały stanowiło obejście normy ustanowionej w art. 266 § 1 k.s.h. Podjęcie uchwały z dnia 20 stycznia 2010 r. było zatem prawnie dozwolone. Tym samym niezasadne jest twierdzenie skarżącego, że uchwała z dnia 23 grudnia 2011 r. została podjęta w sposób sprzeczny z art. 5 k.c. oraz art. 58 § 2 k.c.

Niezasadny był również zarzut skarżącego dotyczący naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 217 k.p.c. poprzez oddalenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy I ACa 730/11 Sądu Apelacyjnego w Gdańsku. Słusznie Sąd Rejonowy wskazał, że dowody te były zbędne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, bowiem rozstrzygnięcie to wiązało się przede wszystkim z oceną prawną niespornych zdarzeń stanowiących stan faktyczny w tej sprawie.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy uznał, że postanowienie Sądu I instancji jest prawidłowe i odpowiada prawu, a zarzuty wnioskodawcy są niezasadne. Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił apelację.

W punkcie II wyroku Sąd Okręgowy oddalił wniosek uczestnika o zasądzenie od wnioskodawcy na jego rzecz kosztów postępowania, bowiem nie znalazł podstaw by odstąpić od określonej w art. 520 § 1 k.p.c. zasady, zgodnie z którą w postępowaniu nieprocesowym każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie. Zwrócić bowiem należy uwagę, iż zarówno wnioskodawca J. B., działający na mocy orzeczenia sądu jako likwidator spółki oraz występujący w imieniu spółki zarząd, działali w interesie spółki. Nie można zatem przyjąć, że interesy uczestników postępowania pozostawały w sprzeczności, co stanowiłoby przesłankę do odstąpienia od zasady wyrażonej w art. 520 § 1 k.p.c.